

РЕШЕНИЕ

№ 1682

гр. Пловдив, 16.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милена Ат. Георгиева

при участието на секретаря Десислава Ст. Терзова като разгледа докладваното от Милена Ат. Георгиева Административно наказателно дело № 20225330202389 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление №538917-F566506 от 28.09.2020г. на Директор на дирекция „Обслужване” в ТД на НАП - Пловдив, с което на К. В. С., ЕГН:***** на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание - ГЛОБА в размер на 1 367 593.46 лв. /един милион триста шестдесет и седем хиляди петстотин деветдесет и три лева и четиридесет и шест стотинки/ за извършено административно нарушение по чл.80а, ал.1, пр.1, вр. чл.50, ал.1, т.5, б. „Б“, вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ.

Наказателното постановление се атакува като издадено при нарушение на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяната му. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не се явява, но се представлява от процесуален представител – адв. И.Д., който поддържа жалбата и прави същото искане. Претендира разноски за всички съдебни инстанции до момента.

Въззиваемата страна – ТД на НАП - Пловдив, редовно и своевременно призована, се представлява в съдебно заседание от юрк. М. М., която оспорва

жалбата и заема становище за правилност и законосъобразност на атакуваното наказателно постановление. Пледира за решение, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции до момента.

Съдът, след като взе предвид изложеното в жалбата и след като анализира събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в преклузивния 7-дневен срок за обжалване /действащ към момента на подаване на жалбата/, изхожда от надлежна страна /лицето, което е било санкционирано/ и е насочена срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна съдът установи следното:

През периода 2015г. - 2018г. жалбоподателят К. В. С. предоставил заеми на различни дружества, едно от които било „ЛЗ Яхтинг 1991“ АД. На посоченото дружество бил предоставен заем в размер на 1 291 818 лева по договор за целеви паричен заем от 17.10.2018г., като сумата била преведена по банков път на същата дата. На дружеството била извършена проверка, в хода на която се установило, че К. В. С. е предоставил сочения заем на това дружество и във връзка с установеното бил изготвен Доклад – предложение №П-03000319075916-ОИС-001/25.10.2019 на М. Х. П. – *** при ТД на НАП Варна, който бил изпратен до ТД на НАП Пловдив, с оглед адресната регистрация на заемателя. В този доклад се сочело, че К. В. С. не е подал годишна данъчна декларация за 2018г. по реда на чл.50 от ЗДДФЛ. В ТД на НАП Пловдив била изготвена работна карта за физическо лице от 19.02.2020г., в която се сочело, че следва да се извърши проверката за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/ на К. В. С. и се давали насоки за извършване на контролната дейност. Тя била възложена на свид. М.Т.-Л. – *** в ТД на НАП Пловдив. На 09.03.2020г. тя изготвила искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, с което се искало от К.С. да предостави при наличие на дадени парични средства на заем обяснения, свързани с дадените парични средства в заем и прилагане на документи в тази връзка, включително по отношение на получени лихви, ако са налични такива. Искала се информация и по отношение на получавани заеми, ако са налични такива. Това искане било връчено на същата дата на

задълженото лице по електронен път. На 26.05.2020г. били представени обяснения от К.С., в които се сочели предоставени заеми на „ЛЗ Яхтинг 1991“ АД, „Аквамар“ ООД, „Флуидра болканс“ АД и на физическо лице С. К.С.. Били приложени и документи във връзка с тези заеми, като се установило, че заемът получен от С.К. С. бил върнат. Предоставената сума на „ЛЗ Яхтинг 1991“ АД била в размер на 1 291 818 лева по договор от 17.10.2018г. Предоставената сума на „Аквамар“ ООД била в размер на 60 000 лева по договор от 10.12.2018г. Предоставената сума на „Темена ЛТД“ ЕООД била в размер на 235 000 лева по договор за заем от 21.12.2018г. Предоставената сума на „Флуидра болканс“ АД била в размер на 12 000 000 лева по договор за заем от 14.12.2017г.

На 26.06.2020г. било издадено ново искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, което също било връчено по електронен път на същата дата. В него се искало представяне на извлечение от банкови сметки, посочени в искането, за периода от 01.01.2015г. до момента. На 29.06.2020г. било издадено решение за продължаване на срока до 29.07.2020г., поради сочената причина. Във връзка с това искане от 26.06.2020г. постъпило заявление на 14.07.2020г. от К. В. С. за предоставяне на по-дълъг срок, с оглед невъзможност за снабдяване с всички документи. На същата дата било издадено решение за продължаване на срока, а в последствие било изготвено искане и за продължаване срока на проверката от 17.07.2020г., поради сочената причина. На същата дата началник сектор при ТД на НАП удължил срока на ПУФО до 28.08.2020г. На 27.07.2020г. били представени писмени обяснения от К. В. С. с исканата информация. Междувременно свид. М.Т.-Л. ползвала платен годишен отпуск, като се завърнала от него на 10.08.2020г.

На 13.08.2020г. К. В. С. подал със закъснение декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, в която били декларирани и непогасените остатъци от предоставените парични заеми, които се сочели в писмените обяснения на К. В. С. от 26.05.2020г. В декларацията освен непогасените заеми по тези договори се сочели и непогасени заеми към още две дружества – по паричен заем в размер на 39 116.60 лева /20 000 евро/ по договор за заем от 06.02.2015г. с „В.Н.Т.“ Румъния и по паричен заем в размер на 50 000 лева по договор за заем от 20.08.2015г. с „Инфи“ ЕООД. Така се установявало, че общият размер на предоставените заеми от К. В. С. е 13 675 934.60 лева

/тринадесет милиона шестстотин седемдесет и пет хиляди деветстотин тридесет и четири лева и шестдесет стотинки/ в периода от 2015г. до 2018г.

След завръщането на свид. Т.-Л. от отпуск били проведени разговори между нея и К.С., във връзка с проверката. Единият разговор бил непосредствено след завръщането на свид. Т. – Л. от отпуск и в него жалбоподателят поискал лична среща с проверяващата, която се осъществила на неустановена дата. Бил проведен и втори разговор - на 19.08.2020г., който свид. Т.-Л. документирала в протокол 1565715 от 19.08.2020г. При този разговор свидетелката уведомила жалбоподателя К.С., че следва да се яви на 25.08.2020г. за съставяне на АУАН за нарушение, във връзка с недеклаиране на непогасени остатъци на предоставени парични заеми за 2018г. При същия разговор жалбоподателят уведомил проверяващата, че е в чужбина.

На 20.08.2020г. било изготвено трето искане за предоставяне на документи и писмени обяснения, във връзка с декларираните в данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2019г. от 11.08.2020г. и се искало предоставяне на заверено копие на договор за предоставен заем за 2015г. на „В.Б. Т.“ Румъния и заверено копие за предоставен заем през 2015 г. на „Инфи“ ЕООД.

На 21.08.2020г. била изготвена покана за съставяне на АУАН до К. В. С., който се канел да се яви в сградата на ТД на НАП в гр.Пловдив на 25.08.2020г. при М.Т.-Л. за времето от 09.00 часа до 17.30 часа за съставяне на АУАН за нарушение на чл.80а, ал.1 вр. чл.50, ал.1, т.5 б. „Б“ вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Поканата била изпратена по електронен път на имейл адрес на К.С., като била отворена на 28.08.2020г. За времето от 19.08.2020 до 25.08.2020г. К.С. бил на командировка в Гърция.

На 21.08.2020г. било направено посещение на адреса за кореспонденция на К.С. – гр.Пловдив, ул. „**“ **, ет.*, ап.* от свид. М.Т. – Л. и друг служител на ТД на НАП – Пловдив – П. В.. За посещението бил съставен протокол 1567926/21.08.2020г. В протокола се сочело, че при извършеното посещение е установено, че се касае за кооперация с по 2 апартамента на етаж, като няма на звънците табела с името на задълженото лице, К.С. не бил открит, както и упълномощено лице. Поканата се сочи да не е била връчена. В протокола не се сочело, че свид.Т.-Л. е провела разговор със съсед /установен в следствие по делото като свид. Г.Г./, който заявил, че на адреса живее лице с име К., но не знае фамилията му. За този разговор свид. Г. уведомил майка

си, а тя от своя страна уведомила К.С.. Поканата обаче не била връчена на свид. Г.Г., а свид. Т.-Л. не обяснила на последния конкретната причина, заради която търси лицето. При посещението си на адреса свид. Т.-Л. направила снимки на сградата с личния си мобилен телефон.

На 24.08.2020г. било извършено още едно посещение на адреса за кореспонденция на К.С. – гр.Пловдив, ул. „***“ **, ет.*, ап.* от свид. М.Т. – Л. и от друг служител на ТД на НАП – Пловдив – П. В.. Последният обаче стоял в лекия автомобил и фактически не посетил сградата. И за това посещение бил съставен протокол, в който се сочело, че лицето не е открито, поканата не му е връчена лично, а е пусната в обща пощенска кутия на адреса.

На 25.08.2020г. в сградата на ТД на НАП Пловдив се явила М. А., която била упълномощена от К.С. на 17.08.2020г. да го представлява пред ТД на НАП Пловдив в производството по извършване на данъчна проверка от 20.02.2020г. с права до окончателното приключване на проверката да съставя, подписва, подава и получава всякакви документи от негово име във връзка с реализиране на представителната власт по данъчната проверка. Бил съставен протокол 1567929 от 25.08.2020г., в който се сочело, че явилото се лице адв.А. няма правото да представлява К. В. С. в административно-наказателно производство, поради което и било връчено единствено искане за представяне на документи от 20.08.2020г.

С оглед установените факти на 26.08.2020г. спрямо К. В. С. бил съставен АУАН с бл.№ F566506/26.08.2020г. от свид. М.Т.-Л. в присъствието на свидетелите Ц. Х.-К. и Е. М. за нарушение на чл.80а, ал.1, пр.1 от ЗДДФЛ, вр. чл.50, ал.1, т.5, буква „Б“ вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. В съставения АУАН се сочело, че същият се съставя в отсъствие на нарушителя на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН, нарушението е извършено на 01.05.2019г. с изтичане на срока, в който заемите са могли да бъдат коректно декларирани и установено на 26.05.2020г. с представяне на документи от К.С.. Били описани подробно всички недекларирани непогасени остатъци от заеми предоставени на дружествата „ЛЗ Яхтинг 1991“ АД, „Аквамар“ ООД, „Флуидра болканс“ АД, „Темена ЛТД“ ЕООД, „В.Н.Т.“, Румъния, „Инфи“ ЕООД.

След получаване по електронен път на поканата и отварянето и на 28.08.2020г. жалбоподателят подал заявление за информиране как е бил поканен за съставянето на сочения по-горе АУАН. Свидетелката Т.-Л. му изпратила имейл с исканата информация, като на 31.08.2020г. се явил К. В. С.

и отказал да подпише връчване на съставения АУАН. Това било удостоверено със съставяне на протокол за това от същата дата и удостоверяване на това обстоятелство в съставения АУАН с подпис на свидетелите П.В. и Е.М..

На 03.09.2020г. било подадено възражение в срока по чл.44 от ЗАНН от упълномощен представител на К.С. – адв. И.Д., което не било прието за основателно от наказващия орган, който въз основа на така съставения акт издал и атакуваното наказателно постановление на 28.09.2020г.

Преди издаване на НП К.С. предоставил и писмени обяснения на 08.09.2020г. по водената данъчна проверка, която приключила с издаване на протокол от 25.09.2020г.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Не се кредитират от съда при изграждане на изводите му от фактическа страна приобщените видеозаписи от изградено на сградата на ул.,**“* в гр.Пловдив видеонаблюдение за датите 21.08.2020г. и 24.08.2020г., както и изготвените от свид. М.Т.-Л. снимки на дата 21.08.2020г. Сочените материали не могат да се ползват от съдебния състав, тъй като не са изготвени по предвидения от НПК ред и нямат доказателствена стойност в процеса, независимо че снимковият материал заснет от свид.Т.-Л. е предявяван както на нея, така и на свид. Г.Г..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

По делото няма спор, че към 01.05.2019г. жалбоподателят не е подал годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ. Няма спор и кога е подадена тази декларация – на 13.08.2020г. Липсва спор по делото и че в декларацията по чл.50 от ЗДДФЛ задълженото лице К. В. С. е следвало да декларира непогасени остатъци от кредити към 31.12.2018г. в общ размер на кредитите 13 675 934.60 лева /тринадесет милиона шестстотин седемдесет и пет хиляди деветстотин тридесет и четири лева и шестдесет стотинки/ предоставени на различни дружества в периода от 2015г. до 2018г.

Основните спорни моменти по делото са дали поведението на С. осъществява състава на нарушение по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ, кога започва да тече законоустановения тримесечен срок за съставяне на АУАН и дали правото на жалбоподателя да участва в административно-наказателното производство още от самото му начало е накърнено или не /т.е. дали са

спазени от актосъставителя процесуалните правила при съставяне на АУАН в отсъствието на нарушителя по чл.40, ал.2 от ЗАНН или не/. Отговорите на тези въпроси са от съществено значение за преценката дали е законосъобразно съставен АУАН, а в случай на допуснати нарушения в процедурата дали същите са поправими по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН от наказващия орган.

На първо място по отношение на това дали е изтекъл 3 месечният срок за съставяне на АУАН или не следва да се отчитат следните обстоятелства : Неподаването на данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ е станало известно на данъчната администрация при проверка на едно от дружествата, на което К.С. е предоставил заем – „ЛЗ Яхтинг 1991“ АД. Това обстоятелство е било фиксирано в два документа на ТД на НАП Варна – доклад-предложение от 25.10.2019г. и доклад-предложение за селекция от ТД на НАП Варна до ТД на НАП Пловдив от 19.12.2019г. Формално погледнато от 25.10.2019г. би следвало да тече срок за съставяне на АУАН за допуснатото нарушение по ЗДФЛ от К.С., във връзка с липсата на подадена данъчна декларация за 2018г. ТД на НАП Варна обаче не е компетентна да състави такъв, тъй като местно компетентна е ТД на НАП Пловдив /с оглед постоянния адрес на лицето и мястото, където следва да бъде подадена декларацията/. Предложение за проверка обаче е изпратено до ТД на НАП Пловдив едва на 19.12.2019г. По полученото предложение е възложена проверка едва на 19.02.2020г. от ТД на НАП Пловдив и за лице осъществяващо проверката е определена свид. М.Т.-Л.. Първите нейни действия са на 09.03.2020г., когато е изисквала информация от задълженото лице. Към момента на възлагане на проверката и изискването на информация от данъчно задълженото лице е било ясно единствено, че К.С. не е подал в срок данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ и че е предоставил заем на дружеството „ЛЗ Яхтинг 1991“ АД, но не е било ясно дали непогасеният остатък по този заем е над 40 000 лева и следователно е било неясно дали този заем е подлежал на деклариране в данъчната декларация или не. С оглед на това и не може да се счита за изтекъл срокът за съставяне на АУАН за административно нарушение по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ. От доказателствата по делото се установява, че информация за предоставените от К. В. СТ. заеми на юридически лица, която обосновава наличието на непогасени остатъци по тези заеми, многократно надхвърлящи 40 000 лева към 31.12.2018г., е предоставена на проверяващите

на 26.05.2020г. Именно тогава и според съда следва да се счита установено нарушението за което К.С. е санкциониран по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ, доколкото безспорно и към този момент не е подадена данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, в която задължително е следвало да бъдат декларирани и тези заеми. Изрично следва да се отбележи, че дори в тези обяснения задълженото лице е укрило информация от проверяващите, като не са посочени заеми към две юридически лица – „Инфи“ ООД и „В.Н.Т.“, Румъния, които впоследствие са включени в подадените декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за 2019г. /на 11.08.2020г./ и за 2018г. /на 13.08.2020г./. Предвид на изложеното, съдът не счита че съставеният АУАН на 26.08.2020г. е съставен извън законоустановения тримесечен срок.

Не се възприема като почиващо на доказателствата възражението на жалбоподателя за допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процедурата по чл.40, ал.2 от ЗАНН. Налице са достатъчно доказателства, указващи на наличието на основанията по чл.40, ал.2 от ЗАНН за съставяне на АУАН в отсъствие на нарушителя, който се установява да е бил поканен устно по телефона за съставяне на акта на конкретна дата /допустим способ за уведомяване според НПК/ и е заявил, че ако не може да се яви лично ще изпрати пълномощник. Косвено в тази насока следва да се вземе предвид и установеното по делото действително явяване именно на датата, за която е удостоверено да е извършена поканата по телефона, на упълномощен от страна на нарушителя адвокат при актосъставителя. Отделен е въпросът, че последният е счел, че представеното пълномощно не удостоверява представителна власт за получаване на АУАН. Последващото съставяне на покана и двата опита за връчването ѝ не могат до променят този извод. С опита да се връчи покана за съставяне на АУАН актосъставителят е направил повече от необходимото, предвид на това, че вече е поканил нарушителя за съставяне на АУАН по телефона. Само за пълнота следва да се посочи, че дори и да се приеме тезата на жалбоподателя за положени недостатъчно процесуални усилия от актосъставителя, които да покрият изискванията на чл.40, ал.2 от ЗАНН, то следва да се има предвид, че липсва основание да се прецени, че в случая е било съществено нарушено правото на защита на санкционираното лице. За да е съществено едно нарушение на процесуалните правила, следва в конкретния случай същото да се е отразило пряко върху правото на санкционираното лице да разбере кое именно негово поведение

бива санкционирано и въз основа на който именно закон, както и да е засегнато също съществено правото му на адекватна защита. В конкретния случай въобще не се установява подобно нещо. Напротив, видно е, че нарушението е установено въз основа на представени от санкционираното лице преди това документи, което лице е участвало активно при извършваната му проверка, като същото е имало и се е възползвало от възможността да направи писмено възражение по акта в срока за възражения, като нито с възражението, нито по-късно с жалбата против наказателното постановление, е представило доказателства или навело някакви конкретни доводи, които да имат отношение конкретно към промяна на фактическите констатации по акта и съответно към изводите на актосъставителя за наличието или липсата на извършено нарушение. В тази насока и нарушителят е имал възможност за адекватно реализиране правото му на защита срещу АУАН още в първата фаза на административнонаказателното производство.

На следващо място следва да се извърши преценка въз основа на доказателствата по делото осъществен ли е състав на административно нарушение по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ от К.С., респективно дали описаните в АУАН и НП факти са достатъчни, за да доведат на извод за такова нарушение или в конкретния случай установените факти са неправилно квалифицирани от актосъставителя и наказващия орган. Съгласно разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ „физическо лице, което е задължено, не декларира или невярно декларира информацията по чл.50, ал.1, т.5 се наказва с глоба в размер на 10 на сто от недекларираните суми“. Съставът на това административно нарушение включва две различни алтернативни изпълнителни деяние – недеклариране на информация по чл.50, ал.1, т.5 от ЗДДФЛ или невярно деклариране на такава информация. Конкретният състав на административното нарушение не предвижда краен срок за деклариране на тези обстоятелства. Трайно установена е съдебната практика обаче, че това следва да стане в срока за подаване на данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ – до 30.04 на годината следваща периода на деклариране. В подадената жалба се сочи, че наказващият орган е смесил фактическите състави на административните нарушения по чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ и по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ. Застъпва се и тезата, че нарушение по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ може да се осъществи единствено при подадена данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ. За да се отговори на това дали възражението е

основателно или не, следва да се направи сравнителен анализ на двете разпоредби. Съгласно разпоредбата на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ лице, което не подаде в срок данъчна декларация по този закон, се наказва с глоба или имуществена в размер до 500 лева, ако не подлежи на по-тежко наказание. Така разписани разпоредбите на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ и чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ имат на пръв поглед сходно приложно поле що се касае до обстоятелствата по чл.50, ал.1, т.5 от ЗДДФЛ, които задължително следва да са част от годишната данъчна декларация на задължените лица, ако са налице тези обстоятелства. Съотнесени една към друга разпоредбите на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ и чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ се отнасят като обща към специална, като е очевидно, че приложното поле на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ е по-тясно и визира единствено обстоятелствата по чл.50, ал.1, т.5 от ЗДДФЛ, а понеже се предвижда и по-тежко наказание /% от недекларираните суми/, същата се явява специална по отношение на разпоредбата на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ. Рамките на приложното поле на разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ се простират до осъществяването на една от двете форми на изпълнително деяние – липса на деклариране на тези обстоятелства или пък невярното им деклариране. Във всички останали случаи би намерила приложение общата разпоредба на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ. Резонно се поставя въпросът в случай, че се наблюдава конкуренция на разпоредбите във времево отношение, коя следва да намери приложение. Този въпрос се очертава и в настоящото дело, където конкретиката на фактите сочи именно на такава конкуренция. Това е така, тъй като е безспорно че към 01.05.2019г. /денят, следващ крайния срок за подаване на декларация по чл.50 от ЗДДФЛ/ задълженото лице К. В. СТ. не е подал такава декларация, респективно не е декларира и обстоятелствата по чл.50, ал.1, т.5, б.,Б“ от ЗДДФЛ – непогасени остатъци по предоставени кредити за данъчната 2018г. и до 5 данъчни периода назад, като е безспорно че тези остатъци многократно надхвърлят законоустановения минимум от 40 000 лева /предоставените заеми са за сумата от 13 675 934.60 лева /тринадесет милиона шестстотин седемдесет и пет хиляди деветстотин тридесет и четири лева и шестдесет стотинки/ и са предоставени на различни дружества в периода от 2015г. до 2018г./. По този начин се установява осъществяване на поведение, което би могло да бъде подведено под състава на всяко от двете административни нарушения. С оглед съотношението на двата състава обаче би следвало да се приеме, че е осъществен съставът на

нарушението по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ, тъй като тези обстоятелства не са деклариращи. Следва обаче изрично да се посочи, че преди съставянето на АУАН за това нарушение същото е било отстранено от нарушителя с подаването на данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за данъчната 2018г. – подадена е на 13.08.2020г., а АУАН е съставен на 26.08.2020г. Това налага да се изследва дали към момента на съставяне на АУАН е било осъществено нарушение на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ или не, респективно в коя от формите на изпълнително деяние. Съставът на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ не предвижда санкция за късно деклариране на обстоятелствата по чл.50, ал.1, т.5 от ЗДДФЛ, а предвижда санкции само за недеклариране въобще на тези обстоятелства или пък за грешното им деклариране. В конкретния случай според съдебния състав се установява от доказателствата по делото, че липсва грешно деклариране на тези обстоятелства, тъй като реалното предоставяне на заеми от задълженото лице е доказано с договори за заем и банкови документи. С оглед на това и няма как да се приеме, че е осъществена втората форма на изпълнително деяние на състава на административното нарушение. Въпросът е дали с късното деклариране на тези обстоятелства следва да се приема за осъществен състав на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ по отношение на първата форма на изпълнително деяние – недеклариране или в конкретния случай с подаването на данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ и вярното деклариране на тези обстоятелства нарушението по този състав е санирано и следва да се носи административна отговорност по общия състав. Според настоящия съдебен състав именно в конкретния случай, предвид липсата на предвиждана санкция в състава на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ /за разлика от този на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ/, следва да се приеме че е постигната целта на закона и са деклариращи изискуемите от закона обстоятелства, което води на извод за саниране на нарушението. Безспорно е и нещо друго – към датата на подаване на декларацията и декларирането на тези обстоятелства, задълженото лице не е било надлежно уведомено за това, че спрямо него ще бъде реализирана административно-наказателна отговорност за нарушение по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ, макар същият да е бил наясно, че тече данъчна проверка. С оглед на това следва да се приеме, че с подаването на данъчна декларация и коректното деклариране на данните по чл.50, ал.1, т.5, б. „Б“ от ЗДДФЛ по своя воля е отстранил допуснатото нарушение, с което е постигната охраняваната от разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ цел за

гарантиране вярно деклариране на сочените обстоятелства. С оглед на това и следва да се счита за санирано допуснатото нарушение. При тези обстоятелства съдът е на мнение, че действително се констатира осъществяване на нарушение на данъчното законодателство, но към датата на съставяне на АУАН установените факти е следвало да се подведат под друга правна квалификация – тази на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ, тъй като тя предвижда санкция за късно деклариране, а разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ не предвижда такава. Коректната правна квалификация на нарушението е следвало да е тази по чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ. В тази насока, следва да се има предвид, че в АУАН и наказателното постановление на практика е посочено, че К.С. не е декларирал в ТД на НАП Пловдив в законоустановения срок в ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2018г. непогасените към 31.12.2018г. остатъци от предоставени заеми през 2018г. и предходните пет данъчни години в общ размер над 40 000 лева, които са подробно посочени по конкретните шест договора, описани в наказателното постановление, както и че описаните непогасени остатъци от парични заеми са били реално декларирани от С. на 13.08.2020г., сиреч със закъснение /и преди датата на съставяне на АУАН и издаване на НП/. За дата на извършване на нарушението е посочена датата, следваща изтичането на законоустановения срок за деклариране на посочените обстоятелства. Когато съставомерното деяние, както е в конкретния случай, се състои в пропускането на срок за престиране на дължимо действие, то датата на нарушението е именно тази на деня, следващ изтичането на срока, както е прието и в случая. Именно нормата на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ обаче съдържа състав за неизпълнение в срок на задължението за подаване на декларация по този закон. Следователно законодателят е предвидил състав на нарушение, свързан с неизвършване на действието по подаване в срок на декларация, което обаче не е идентично по съдържание с изискванията за деклариране на факти, установени от нормите, уреждащи съдържанието на декларациите по закона. Необходимото съдържание на декларацията е визирано в чл.50, ал.1, т.5 от ЗДДФЛ, като тогава, когато тя не отговаря по съдържание на посочената норма, тогава е изпълнен и съставът на чл.80а от ЗДДФЛ. В тази връзка и датата на нарушението по този законов текст с оглед точното му съдържание, ще е датата, на която именно не е декларирано изискуемо от закона обстоятелство, или то е било невярно декларирано, сиреч, датата, на която е затаена истина пред органа, пред който

следва да се декларират конкретни факти с подаване на декларация. При това положение и съставът на нарушение, визиран в нормата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ ще е налице или когато изобщо не се декларират обстоятелствата, подлежащи на деклариране, или когато са невярно декларирани, но и в двата случая се предполага да е била депозирана декларация, в която обаче да липсва деклариране на конкретно съществуващи обстоятелства, които следва да се декларират, респективно, макар и декларирани, те да са невярно посочени. Затова именно и датата на нарушение при осъществяване на състав на такова по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ ще е датата на подаване на декларацията по чл.50 от ЗДДФЛ. В конкретния случай, описаната в процесното наказателно постановление фактическа обстановка води на извод за установено вярно и пълно деклариране на фактите по чл.50, ал.1, т.5, б. "б" от ЗДДФЛ, но направено извън срока по чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Задължението за подаване на декларация в срок е уредено именно по чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ, а това за деклариране, респ. за вярно деклариране на доходите от заемите, както се каза, е уредено в чл.50 от ЗДДФЛ, като санкционирането на нарушаването на тези задължения е съответно по чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ и по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ. При това положение се явяват основателни възраженията на жалбоподателя за извършено неправилно квалифициране на установеното поведение на К.С.. Дадената неправилна правна квалификация обаче, не е всякога основание за отмяна на наказателното постановление, както се иска в жалбата. В чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН е разписано изрично правомощие на районния съд да измени наказателното постановление, като приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Това правомощие на районния съд е признато и с постановеното ТР №8/2021г. по т.д. №1/2020г. на ВАС, ОСС. В конкретния случай очевидно са налице условията за изменение на наказателното постановление посредством преквалифициране на нарушението чрез подвеждането му под посочената като съответна от негова страна друга разпоредба от ЗДДФЛ /тази по чл.80, ал.1, вр. чл.50, ал.1, т.5, б.,Б“, вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ/, визираща елементите от фактическия състав на установеното нарушение, като се има предвид, че това не налага изменение на обстоятелствената част на наказателното постановление. Наред с това следва да се измени и основаниято за налагане на административното наказание от чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ в чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ и се намали

размерът на наложената глоба от 1 367 593.46 лв. /един милион триста шестдесет и седем хиляди петстотин деветдесет и три лева и четиридесет и шест стотинки/ на 500 /петстотин/ лева.

По разноските:

С оглед изхода на спора, разноски са дължими на страните по съразмерност съобразно размера на защитения интерес.

Жалбоподателят е претендирал разноски в размер на 30 240 лева за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по АНД №6659/2020г. по описа на РС – Пловдив /платени на 13.10.2020г., преводно нареждане л.370 от АНД №6659/2020г./, в размер на 30 240 лева за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по КАНД №2527/2021г. по описа на Административен съд – Пловдив /платени на 08.09.2021г., преводно нареждане л.48 от КАНД №2527/2021г./ и в размер на 30 240 лева за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по АНД №2389/2022г. по описа на РС – Пловдив /платени на 17.05.2022г., преводно нареждане л.20 от АНД №2389/2022г./. Не е направено възражение за прекомерност на разноските. С оглед защитената част от интереса му, следва въззиваемата страна да бъде осъдена да заплати 1367093.46/1367593.46 от възнаграждението, а именно – сума в размер на 90 686.83 лева.

Разноски са дължими и на въззиваемата страна при направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за нея в това производство. Съобразно с нормата на чл.63д, ал.4 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ и като съобрази характера и тежестта на производството, както и факта, че представителството е осъществено в множество съдебни заседания, съдът намери, че следва да определи в полза на ТД на НАП - Пловдив юрисконсултско възнаграждение в максималния размер от 150 лева за всяка от съдебните инстанции. С оглед защитената част от интереса му, следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна 500/1367593.46 от определеното юрисконсултско възнаграждение, а именно – 0.05 лв. за всяка от съдебните инстанции, или общо за всички съдебни инстанции 0,15 лева.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл.63, ал.7, т.1, вр. ал.1, вр. чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

ДЕШИ.

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №538917-F566506 от 28.09.2020г. на Директор на дирекция „Обслужване” в ТД на НАП - Пловдив, с което на К. В. С., ЕГН:***** на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание - ГЛОБА в размер на 1 367 593.46 лв. /един милион триста шестдесет и седем хиляди петстотин деветдесет и три лева и четиридесет и шест стотинки/ за извършено административно нарушение по чл.80а, ал.1, пр.1, вр. чл.50, ал.1, т.5, б. „Б“, вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ, като:

- **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** извършеното деяние от нарушение по чл.80а, ал.1, пр.1, вр. чл.50, ал.1, т.5, б. „Б“, вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ в нарушение по чл.80, ал.1, вр. чл.50, ал.1, т.5, б. „Б“, вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ;

- **ИЗМЕНЯ** основаниято за наложената санкция от чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ в чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ и

- **НАМАЛЯВА** размера на наложената глоба от 1 367 593.46 лв. /един милион триста шестдесет и седем хиляди петстотин деветдесет и три лева и четиридесет и шест стотинки/ на 500 /петстотин/ лева.

ОСЪЖДА ТД на НАП – Пловдив **ДА ЗАПЛАТИ** на К. В. С., ЕГН:***** сума в размер на 90 686.83 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за всички съдебни инстанции.

ОСЪЖДА К. В. С., ЕГН:***** **ДА ЗАПЛАТИ** на ТД на НАП – Пловдив сумата от 0,15 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____